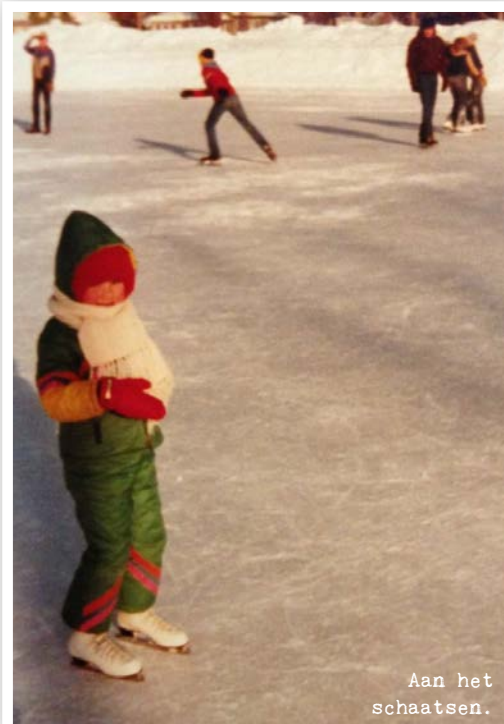

ASTRONAUT JESSICA MEIR

‘Zweven terwijl je naar de aarde kijkt, dat gevoel is zo bijzonder’

ALS KIND STOND DE WERELD VAN ASTRONAUTEN MIJLENVER VAN HAAR AF, MAAR JESSICA MEIR WIST HET ZEKER: OOI REIS IK AF NAAR DE RUIMTE. IN 2019 KWAM HAAR DROOM UIT, EN NA ZEVEN MAANDEN WAS ZE EIGENLIJK NOG NIET KLAAR OM TERUG TE GAAN NAAR DE - INTUSSEN COMPLEET VERANDERDE - AARDE.

INTERVIEW **OLIVIA GAGAN**

Aan het schaatsen.

Herfsttijd!

Mijn serieuze blik.

Voor het eerst op ski's.

Ik hou nog steeds van wintersport.

JESSICA MEIR (1977, Caribou - Maine, Verenigde Staten) is astronaut en fysioloog. Ze schreef geschiedenis toen ze in 2019 samen met astronaut Christina Koch de eerste 'all-female' ruimtewandeling volbracht. De dagelijkse (foto)verslagen van haar 205 dagen in de ruimte werden op de voet gevolgd door mensen over de hele wereld. Ze woont in Houston, Texas.

VERLEDEN

'ALS KIND WERD IK 'RUIMTEMEISJE' GENOEMD. OP MIJN VERJAARDAG KREEG IK ALTIJD CADEAUTJES DIE TE MAKEN HADDEN MET DE RUIMTE'

"Volgens mijn moeder riep ik op mijn vijfde al dat ik astronaut wilde worden. Ik weet nog dat ons op school werd gevraagd een tekening te maken van wat we wilden worden als we groot waren, en ik tekende toen zo'n typische astronaut die naast een vlag op de maan stond. 'Dat wil ik worden,' zei ik, en eigenlijk is dat nooit veranderd. Ik maak er weleens grappen over dat iedereen zijn kinderdromen in de loop der tijd heeft bijgesteld, behalve ik. Het bleef in mijn hoofd hangen. Ik weet niet waarom; ik kende niemand die bij NASA werkte, en bij ons in Maine stond die wereld heel ver van me af. Ik heb simpelweg iets met ontdekkingsreizen, denk ik.

Ik ben opgegroeid in een stadje met heel veel bomen. 's Nachts was de hemel er adembenemend mooi. We konden zó veel sterren zien. Dat ik als kind droomde van wat ik nu doe, was algemeen bekend. Ik werd 'ruimtemeisje' genoemd en kreeg op mijn verjaardag altijd cadeautjes die te maken hadden met de ruimte. Natuurlijk was ik lang niet het enige kind dat ervan droomde om de ruimte in te gaan. Zelfs toen ik er echt werk van ging maken om astronaut te worden, was de kans heel klein dat het me zou lukken. Ik geloof niet dat iemand ooit heeft gedacht dat het daadwerkelijk zou gebeuren – mijn familie was net zo verbaasd als ik toen het toch zover kwam. Ik heb drie oudere zussen en een oudere broer, en ze waren alle vier heel goed in alles wat ze deden. Als jongste kind wilde ik dat natuurlijk ook. Mijn ouders hebben ons altijd erg gestimuleerd, daar heb ik veel geluk mee gehad. In mijn jeugd wist ik niet dat NASA en

andere organisaties speciale programma's hebben voor kinderen. Het was in mijn omgeving niet bekend, en er was ook niemand die me erop attendeerde. Mijn eerste stap zette ik in het jaar voordat ik naar high school ging. Mijn zus studeerde aan de Purdue University in Indiana, waar ze een sterke reputatie hebben op het gebied van luchtvaart- en ruimtevaarttechniek. Mijn ouders stuurden me naar een speciaal ruimtevaartzomerkamp dat daar werd georganiseerd. Zo begon het dus, maar het kwam pas echt in een stroomversnelling toen ik zelf naar de universiteit ging. Ik koos voor de studie biologie, hoewel dat misschien niet klinkt als de meest directe weg naar het beroep van astronaut. Veel mensen denken dat je eerst piloot moet zijn of bouwkunde moet studeren – en het klopt dat de meeste van mijn NASA-collega's ingenieur zijn – maar ik wilde me juist specialiseren in de combinatie van biologie en ruimtevaart. Ik probeerde zo veel mogelijk extra dingen te doen. Tijdens mijn studie deed ik in de zomervakantie bijvoorbeeld mee aan een speciaal NASA-programma in het Kennedy Space Center. In die tijd bood NASA studenten de kans om uitgenodigd te worden voor een verminderde-zwaartekrachtvlucht. Als deelnemer aan het programma kon je een experiment bedenken en uitwerken. Als jouw experiment werd uitgekozen, mocht je naar het Johnson Space Center in Houston voor een vlucht in de zogenoemde Vomit Comet ('kotskomeet'). Dat is een speciaal vliegtuig dat een parabolisch vluchtpad volgt, waardoor je als passagier 30 tot 35 seconden gewichtloosheid ervaart.

Na mijn bachelor dacht ik er nog een tijdje over na of ik geneeskunde wilde gaan doen, of wilde gaan promoveren. Ik werkte toentertijd in een laboratorium met een jongen die me vertelde over een masteropleiding aan de International Space University in Frankrijk. Dat zou betekenen dat ik een jaar in Frankrijk moest gaan wonen, een heel eind van huis. Maar voor mij was het een logische keuze: alles stond daar in het teken van de ruimtevaart. Van lucht- en ruimterecht en politiek tot ruimtemechanica, -techniek en -geneeskunde. Dus daar ging ik heen. **Stapje voor stapje kwam ik dichterbij mijn doel, en met elke nieuwe ervaring raakte ik er meer van overtuigd dat dit was wat ik wilde.** Mensen zeiden vaak tegen me: 'Wat heb jij toch een geluk dat je precies weet wat je wilt, dat je die droom hebt. Had ik dat maar.' Ik begreep waarom ze dat zeiden, maar tegelijkertijd vroeg ik me soms af of het niet ook een beetje een vloek was. Ik wist dat er maar een kleine kans was dat ik daadwerkelijk de ruimte in zou gaan, en dat het waarschijnlijker was dat het niet zou gebeuren. En tja, wat dan? Zou ik me daar ooit bij kunnen neerleggen? Zou ik dan gelukkig worden? Was het wel echt zo fijn dat ik die droom had? Stel dat ie níét uitkwam, zou ik dan net zo veel voldoening uit iets anders kunnen halen? En dat brengt me bij het volgende hoofdstuk: ik ging terug naar school." >

HEDEN

**'ALS JE NIET BEREID BENT RISICO'S TE NEMEN EN
ONDERWEG MISLUKKINGEN TEGEN TE KOMEN, BEREIK JE
NIET WAT JE DIEP IN JE HART HET LIEFST WILT'**

“Dingen ontdekken is altijd de rode draad in mijn leven geweest. Mijn moeder is Zweeds en ik heb de indruk dat veel Zweden een heel sterke band hebben met de natuur. Misschien heeft dat wel mijn passie voor ontdekken aangewakkerd, en wil ik daarom de wereld om me heen zo graag begrijpen. Ik besloot uiteindelijk te gaan promoveren en werd doctor in de mariene biologie. Mijn carrière begon met het bestuderen van de fysiologie van dieren in extreme omgevingen zoals Antarctica. Daar was ik heel gelukkig mee. Ik weet nog dat ik dacht tijdens mijn promotieonderzoek: godzijdank heb ik nóg iets gevonden wat me vervulling geeft. Ik kan nog steeds proberen om astronaut te worden maar – laten we eerlijk zijn – de kans dat dat gaat lukken is klein. De eerste keer dat ik solliciteerde bij NASA drong ik door tot de laatste ronde, en mijn eindgesprek ging heel goed. Toen ze me vertelden dat ik de selectie niet had gehaald, was dat een grote teleurstelling. Het is een kwestie van aantallen: hoe goed je ook bent, er zijn altijd een heleboel andere mensen die net zo gekwalificeerd zijn als jij. Er komt ook geluk bij kijken, en timing. Ik denk trouwens dat afwijzing positief kan zijn voor je karaktervorming. Als je niet bereid bent om risico's te nemen en onderweg teleurstellingen en mislukkingen tegen te komen, kun je niet bereiken wat je diep in je hart het liefst wilt. **Een echt vervuld leven is veel werk, dus voor mij was die afwijzing maar een deel van het proces.** Vier jaar later kreeg ik weer de mogelijkheid om te solliciteren. Eigenlijk dacht ik dat ik niet echt meer een kans zou maken, vanwege mijn leeftijd en het soort

astronauten dat ze zochten. Ik zei tegen mezelf: joh, wat doe je nou moeilijk. Je hebt al een carrière waar je heel gelukkig mee bent. Waarom nog een keer solliciteren en je dat hele gedoe weer op de hals halen? Misschien is het toch wel beter als je geen astronaut wordt. Die dialoog voerde ik een poosje met mezelf, maar op een gegeven moment besepte ik hoe stom het was. Want als ik niet zou solliciteren, zou ik dus nooit astronaut worden. En geen poging wagen terwijl ik het al zo lang wilde... dat kon natuurlijk niet. Alle astronauten weten nog precies waar ze waren toen ze het telefoontje kregen dat ze waren geselecteerd door NASA. Ik had het al een keer eerder meegemaakt, en verwachtte dat ik de tweede keer ook niet was gekozen. Toen ze zeiden dat ik wél bij de selectie zat, was het echt een schok. Ik wist niet wat ik moest zeggen. Ik geloofde het niet, dus tijdens dat telefoongesprek kwam ik niet bepaald goed uit mijn woorden. Ik zei iets van 'O, echt?' Het is zo'n moment dat je altijd blijft. Ik heb zes jaar getraind voor mijn ruimtemissie, maar er zijn altijd dingen waar je niet voor kunt oefenen. En vaak zijn dat juist de lastigste dingen. Het gevoel rond te zweven in de ruimte – en daar te leven – is heel raar. Je bent ineens weer een baby. Je moet leren hoe je moet lopen, hoe je moet eten, hoe je naar de wc gaat. Op aarde zijn dat soort dingen zo gewoon dat je er niet eens over nadent. Het is achtergrondgeluid. Maar zonder zwaartekracht moet je dat allemaal ineens anders doen. Die eerste paar dagen ben je bezig met het leren van alles wat je moet doen om gewoonweg in

leven te blijven. In mijn vrije tijd keek ik uit het raam en maakte ik foto's die ik poste op Instagram en Twitter. We konden bellen met familie en gaven zelfs samen ruimteconcerten, want ik had mijn saxofoon en piccolo bij me. Iedereen die gewichtloosheid ervaart, verandert meteen in een kleuter. **Soms was ik aan het eten en zag ik uit een ooghoek iemand salto's maken of op en neer stuiteren, gewoon omdat het kon.** Dat je zweeft terwijl je naar de aarde kijkt... dat gevoel is zo bijzonder. Dus ik heb me zeker nooit vervuild, ook al werd het zweven op een gegeven moment normaal. Maar alles is leuker in de ruimte, dat wel.” >

Met ruimtevaarders Hazza Ali Almansoori (links) en Oleg Skripochka van Roscosmos (2019).

Kort na de landing van de Sojoez MS-15 ruimtecapsule vlak bij de stad Jezkazgan in Kazachstan, april 2020.

Vanuit het International Space Station, januari 2020.

Met Hazzaa Ali Almansoori en Oleg Skripochka, vlak voor vertrek van de Sojoez MS-15. Kazachstan, 25 september 2019.

Met Christina Koch volbracht ik de eerste all-female ruimtewandeling, 18 oktober 2019.

Examen voor de bemanningsleden op het Gagarin Cosmonaut Training Center in Rusland, 2019.

TOEKOMST

**'WE BRACHTEN EEN HULDE AAN GENERATIES VROUWEN
EN MINDERHEDEN VOOR ONS, DIE GRENZEN VERLEGDEN
EN GLAZEN PLAFONDS DOORBROKEN'**

“Elke ruimtewandeling is heel spannend, maar mijn eerste was het moeilijkst omdat je niet weet hoe het precies zal zijn. Ik was pas een paar weken in de ruimte en nog steeds aan het uitzoeken hoe ik me gewichtloos kon verplaatsen – laat staan in een ruimtepak.

Ik stond niet echt stil bij de historische betekenis van wat Christina en ik deden, om de simpele reden dat ik het me niet kon veroorloven om me te laten afleiden. Dat besef kwam pas achteraf. Ruimtewandelingen zijn mentaal en fysiek het uitdagendst in de ruimte. Van tevoren moest ik me focussen met alles wat ik in me had, dus ik had geen tijd of aandacht voor andere dingen. Achteraf was het voor Christina en mij echt verrassend en inspirerend om te zien hoeveel mensen zich verbonden met ons voelden. Het ging ons niet enkel en alleen om het vieren van persoonlijke prestaties, daar was helemaal geen sprake van. We voelden juist dat we een hulde brachten aan generaties vrouwen en minderheden voor ons, die grenzen verlegden en glazen plafonds doorbraken. Na zeven maanden in de ruimte was ik eigenlijk nog helemaal niet klaar om terug te gaan naar de aarde. Er is daarboven zo veel te doen, dus de tijd lijkt nog sneller te gaan. Het is voorbij voordat je het weet. Aan het eind van de eerste maand dacht ik: jeetje, ik kan niet geloven dat ik hier al een maand ben, en zo voelde het ook na de tweede maand, en na de derde maand... En toen was het ineens zover. Natuurlijk mis je je familie en vrienden, dus er zou ongetwijfeld een moment zijn gekomen dat ik wél klaar was om weer naar huis te gaan. Na een jaar

of zo zou ik best gevoeld kunnen hebben: oké, tijd om terug te gaan. Maar op dat moment was ik liever nog een poosje gebleven. Daar kwam nog bij dat de wereld tijdens mijn afwezigheid zo drastisch was veranderd. Daardoor was mijn terugkeer niet echt iets om me op te verheugen. Ik had mijn hele leven van die ruimtemissie gedroomd, dus ik vroeg me af wat er zou gebeuren nadat ik terug was. Ik dacht dat ik een stuk relaxter zou zijn. Mijn doel was immers bereikt en nu zou ik me op mijn privéleven kunnen focussen. Maar volgens mij ben ik helemaal niet relaxter geworden. Deze nieuwe tijd hielp ook niet bepaald. Ik woon alleen en zat toen ik terug was ineens midden in de pandemie. Het was een eenzaam bestaan. Ik kon niet naar buiten, niet de gewone dagelijkse dingen doen en niet alle mensen zien die ik had gemist. Het plan was dat mijn beste vriendin uit mijn studietijd zou overkomen uit Philadelphia als ik terug was op aarde, om me de eerste paar dagen te helpen. Maar dat kon niet vanwege de reisbeperkingen. **Ik vond de sociale isolatie waarmee we hier op aarde allemaal moesten leven moeilijker om mee om te gaan dan de isolatie in de ruimte.** Mijn familie en vrienden had ik daarvoor ook al zeven maanden niet gezien, en nu kon ik maar een heel beperkt aantal mensen een knuffel geven – ik ben een echte knuffelaar. Ik miste de persoonlijke contacten en menselijke interactie die we allemaal nodig hebben. Sinds ik terug ben, heb ik meer nagedacht over nóg een keer de ruimte in gaan dan over weer wennen op aarde. Als je het eenmaal een keer hebt meegemaakt, blijf je de

wens houden om terug te gaan – dat hoor ik ook van andere astronauten. Mijn grootste droom is nu om een rol te gaan spelen in de Artemis-missies. Dat zijn plannen van NASA om – hopelijk in de niet al te verre toekomst – de eerste vrouw en de dertiende man naar de maan te laten gaan. Daar worden momenteel echt concrete stappen voor gezet, en ik zou heel graag een van de crewmembers zijn. Zo niet, dan hoop ik er in elk geval op de een of andere manier bij betrokken te zijn. Dat staat er wat mij betreft nu op de horizon, want ik wil mijn kindertekening natuurlijk wel werkelijkheid laten worden: ik ben al in de ruimte geweest, maar nog niet op de maan. Dat is mijn volgende doel en ik zie wel of het lukt.”

